

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 152/2019
20.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Славице Глишић Полић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 2К-9/17 од 06.07.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1012/18 од 31.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Славице Глишић Полић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 2К-9/17 од 06.07.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1012/18 од 31.10.2018. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу 2К-9/17 од 06.07.2018. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује.

Истом пресудом оштећено привредно друштво „ББ“ д.о.о. ... је ради остваривања имовинскоправног захтева упућено на парнични поступак. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, као и друге трошкове кривичног поступка а чија висина ће бити одређена накнадно посебним решењем, а све у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1012/18 од 31.10.2018. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу и браниоца окривљеног АА, па је потврђена пресуда Вишег суда у Шапцу 2К-9/17 од 06.07.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Славица Глишић Полић, због повреда закона из члана 16, члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) и 2) и члана 451. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине у целини правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу 2К-9/17 од 06.07.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1012/18 од 31.10.2018. године и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или да сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи наведене пресуде у ослобађајуће, те да сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, уз примену члана 604. став 1. ЗКП, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 4. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на исказу окривљеног датом на записнику састављеном пред истражним судијом Ки.106/12 од 24.09.2012. године и на налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке Животе Јовановића, а који докази су незаконити по начину на који су прибављени. Као разлог незаконитости исказа окривљеног датог у поступку истраге, бранилац окривљеног наводи да се из наведеног записника и начина стилизације изјаве окривљеног види да је његова изјава самооптужујућа, те дата у присуству адвоката којег није одабрао окривљени, већ по наговору поступајућег истражног судије, као и да је између окривљеног и браниоца обављен поверљив разговор само у трајању од 3 минута. Поред тога, као разлог незаконитости налаза и мишљења судског вештака Животе Јовановића бранилац окривљеног наводи да судски вештак уз свој основни налаз и све његове допуне није доставио, односно приложио у списе предмета откупне листове и документацију на основу којих тврди да је извршио вештачење и дао

свој налаз и мишљење, при чему је допуну вештачења извршио самостално без икаквог обавештавања и омогућавања присуства окривљеног и његовог браниоца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, исти наводи о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је у другом степену, између осталог, поступао по жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Славице Глишић Полић изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Шапцу 2К-9/17 од 06.07.2018. године. Апелациони суд у Новом Саду као другостепени суд је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3 другостепене пресуде Кж1 1012/18 од 31.10.2018. године изнео јасне, детаљне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 28. КЗ, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима суда у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа везано за закључак суда да је окривљени имао својство одговорног лица и да је извршио кривично дело које му је стављено на терет, дајући при томе сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне коју су дали нижестепени судови.

Како, дакле, бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује и на повреду одредбе члана 16. ЗКП истицањем да суд није непристрасно оценио изведене доказе и на основу њих са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист окривљеног, већ је потпуно занемарио изведене доказе који иду у корист окривљеног. Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 451. ЗКП, истицањем да другостепени суд није испитао првостепену пресуду у оквиру основа, дела и

правца побијања који су истакнути у жалби. Такође се у захтеву наводи и да другостепени суд није дао јасне и аргументоване разлоге везано за то да је окривљени имао својство одговорног лица, односно да је фактички обављао послове одговорног лица, као и да другостепени суд није дао оцену свих жалбених навода одбране, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтев за заштиту законитости подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те због повреда одредаба члана 16. и члана 451. ЗКП, а које повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је одбачен и у делу у коме је по налажењу Врховног касационог суда поднет због повреде закона која није од значаја за правилну или уједначену примену права.

Наиме, бранилац окривљеног указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП (погрешно означава члан 439. став 2. КЗ) у вези члана 1. КЗ у захтеву истиче да окривљени није могао бити оглашен кривим и осуђен за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, јер Кривичним закоником који је важио у време извршења радњи које су стављене на терет окривљеном (период од фебруара месеца до краја јула 2011. године) није било одређено ово кривично дело, већ је исто у кривичноправни систем Републике Србије као потпуно ново уведено Законом о изменама и допунама Кривичног законика које су ступиле на снагу дана 15.04.2013. године.

Међутим, имајући у виду да је одредбом члана 486. став 2. ЗКП прописано да о захтеву за заштиту законитости који је поднет због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1.) Врховни касациони суд одлучује само ако сматра да је реч о питању од значаја за правилну или уједначену примену права, те имајући при томе у виду да се о правном питању да ли кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ („Службени гласник РС“ број 121/12 од 24.12.2012. године) представља ново кривично дело или не, односно о постојању правног континуитета између кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. КЗ пре наведених измена закона и кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ, Врховни касациони суд већ изјаснио у својим ранијим пресудама Кзз 467/2014 од 19.06.2014. године, Кзз 384/2014 од 08.05.2014. године, Кзз 460/2014 од 21.05.2014. године, Кзз 795/15 од 24.09.2015. године и Кзз 551/15 од 02.07.2015. године (које пресуде су доступне лицима која за то имају правни интерес), налазећи да се не ради о новом кривичном делу, већ да између горе наведених кривичних дела постоји правни континуитет, те

одбијајући као неосноване захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених доношењем мериторне одлуке о питању од значаја за правилну примену права, то по налажењу Врховног касационог суда изнета повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 1. КЗ, на коју се указује у поднетом захтеву за заштиту законитости, није од значаја за правилну или уједначену примену права, те није потребно поновно одлучивање о истом правном питању.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Славице Глишић Полић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 4) ЗКП у вези чланова 485. став 4. и 486. став 2. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић